

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНИХ КАДРІВ ДЛЯ ВИЩОЇ ШКОЛИ УКРАЇНИ

Солодовник Т.О., Богдан Ж.Б., Серета Н.В.

*Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
м. Харків*

Входження України в єдиний європейський простір зумовило необхідність підготовки нової генерації сучасних педагогічних кадрів для вищої школи. Реформування потребують всі складові компоненти освітнього процесу, починаючи з матеріально-технічної бази і закінчуючи якісним складом науково-педагогічних працівників. Сьогодні зміни торкнулися не тільки змісту та організації навчання майбутніх спеціалістів, а й вимог до отримання наукових ступенів та звань. Кредитно-модульна система докорінно змінила ставлення студентів до освітнього процесу, надаючи змогу отримувати певні знання самостійно або за участю та консультуванням викладача. Традиційна роль викладача змінюється на тьюторську. Так само змінюється підготовка кадрів вищої кваліфікації – докторів філософії, це вимагає від університетів створення якісних науково-освітніх програм для здобувачів третього освітнього ступеня. Освітня-наукова програма передбачає набуття аспірантами певного набору компетентностей, проте майже всі дисципліни є вибірковими, що дає можливість майбутнім науковцям обирати для засвоєння саме ті знання, які найбільш цікавлять та є актуальними для обраного фаху. Застосування компетентнісного підходу передбачає оволодіння під час навчання не тільки теорією науки, а й практичними вміннями й навичками за своїм фахом, так і основами майбутньої педагогічної діяльності.

Нововведення у підготовці наукових кадрів вищої кваліфікації вимагають перепідготовки професорсько-викладацького складу, які забезпечують освітній процес в аспірантурі. Викладачі, окрім постійного оновлення знань та навчально-методичної літератури, мають відповідати кадровим вимогам щодо забезпечення провадження освітньої діяльності у сфері вищої та післядипломної освіти для осіб з вищою освітою. Такі вимоги потребують постійного самовдосконалення рівня наукової та професійної активності науково-педагогічного працівника: зокрема, написання статей, навчально-методичне забезпечення освітньої діяльності, участь у конференціях, професійних об'єднаннях, консультування тощо. Хоча саме захист дисертаційного дослідження не враховується як один з пунктів наукової активності викладача, проте дає змогу здійснювати педагогічну діяльність на високому науковому та професійному рівні.